

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín, a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupena Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48 , 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Oblastní bytové družstvo Děčín, IČO: 212504,
sídlem Jeronýmova 425/15, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č. j. KUUK/172017/2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č. j. KUUK/172017/2020, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2020, č. j. MDC/82875/2020. Tímto rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti Společenství vlastníků jednotek domu č. p.156, ul. Kosmonautů, město Děčín (dále jen „stavebník“), vydal podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavební povolení na změnu dokončené stavby: „*Instalace tepelného čerpadla – bytový dům Kosmonautů 156, Děčín XXVII-Březiny, Děčín, Děčín XXVII-Březiny, Kosmonautů č. p. 156*“ na pozemku st. p. č. 363 v k. ú. Březiny u Děčína (dále jen „stavba“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že stavební úřad nevymezil, podle jakého konkrétního ustanovení stavebního zákona byla účastníci stavebního řízení. Její účastenství bylo odůvodněno pouze § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy předpisem obecným, nikoli předpisem speciálním, kterým je stavební zákon. Vymezením účastenství žalobkyně dle § 27 odst. 2 správního řádu pak stavební úřad zatížil řízení vadou, neboť nemohl objektivně posoudit, zda námitky žalobkyně byly učiněny v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona či nad jeho rámec, což založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného.
3. Žalobkyně dále namítala, že poučení o možnosti podat námitky dle § 114 odst. 1 stavebního zákona obsažené v oznámeních stavebního úřadu ze dne 20. 4. 2020 a 30. 6. 2020 bylo nedostatečné a nezákonné. Stavební úřad nedodržel literu § 114 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2018, neboť chybělo poučení o rozsahu podání námitek a jejich odůvodnění a o způsobu vypořádání námitek, které překračují rozsah uvedený v § 114 odst. 1 stavebního zákona. Rovněž zcela chybělo poučení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona.
4. Dle žalobkyně jsou rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného nicotná, neboť stavební úřad zahájil řízení o žádosti stavebníka oznámením ze dne 20. 4. 2020 a k téže žádosti stavebníka oznámením ze dne 30. 6. 2020 zahájil druhé řízení, přičemž obě řízení jsou evidována pod stejnou spisovou značkou. Z rozhodnutí žalovaného ani stavebního úřadu však není patrné, v jakém z řízení byla rozhodnutí vydána, avšak lze dovodit, že to bylo v rámci řízení druhého. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že druhé zahájení řízení bylo činěno pouze ve vztahu k účastníkům, které stavební úřad opomněl uvést v prvním oznámení o zahájení stavebního řízení.
5. Dále poukázala na skutečnost, že stavební úřad učinil obě oznámení o zahájení řízení ještě před tím, než stavebník podal řádnou žádost o stavební povolení včetně všech příloh. Jelikož dle rozhodnutí stavebního úřadu doplnil stavebník podklady až dne 14. 7. 2020, měl stavební úřad všechny účastníky opětovně vyzvat, aby podali případné námitky. Žalobkyně tedy nemohla uplatnit námitky proti úplné projektové dokumentaci a stanoviskům dotčených orgánů státní správy. Stavební úřad rovněž žalobkyni nepoučil ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neumožnil jí seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tím dle žalobkyně došlo k faktickému zásahu do jejího vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“), neboť nemohla stanovit podmínky k ochraně této soustavy. Doplnila, že žalovaný se nevypořádal s jejím tvrzením uvedeným v odvolání, že žádost o stavební povolení byla doplněna až dne 14. 7. 2020.
6. Žalobkyně namítala, že správní orgány ve svých rozhodnutích řádně neaplikovaly územní energetickou koncepci statutárního města Děčín, která je vydána k ochraně energetických soustav. Uvedla, že § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), stanoví, že změna způsobu vytápění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

může být provedena, pouze pokud je v souladu s územní energetickou koncepcí. Dodala, že energetická koncepce jako jednu z podmínek pro změnu způsobu vytápění stanoví nedostupnost tepla ze SZTE a pokud ji správní orgány ve svých rozhodnutích neaplikovaly, tak nezajistily náležitou ochranu SZTE, která je ve vlastnictví žalobkyně. S ohledem na výše uvedené konstatovala, že tato námitka nemohla překročit § 114 odst. 1 stavebního zákona.

7. Dále uvedla, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, jelikož žalovaný aproboval jednání stavebního úřadu, který se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně uvedenými v jejím podání ze dne 4. 5. 2020. Uvedla, že v odvolání nevypořádané námitky označila, ale způsob vypořádání této odvolací námitky žalovaným nepovažuje za dostatečný. V této souvislosti rovněž namítla, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody, konkrétně nesdělil, proč do svého rozhodnutí nezahrnul podmínky, které žalobkyně požadovala.
8. Žalobkyně namítala, že žalovaný i stavební úřad nepřesně označují stavbu, neboť vycházejí z žádosti stavebníka. Řízení bylo zahájeno pro instalaci tepelného čerpadla a pro odpojení od soustavy CZT. Uvedla, že energetický zákon rozlišuje mezi dvěma způsoby výstavby zdroje. První je zřízení a provoz náhradního či jiného zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona a tím druhým pak změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona, kdy stávající zdroj je odstraněn a nahrazen zdrojem novým. Stavební úřad však v řízení nepostavil najisto, o který z těchto případů se jedná, neboť zahájil řízení o odpojení, avšak neuvedl žádné skutečnosti, které by se reálného odpojení týkaly. Oproti tomu je v projektové dokumentaci uvedeno, že nebude zasahováno do majetku dodavatele tepla, což není technicky možné. Uvedené činnosti tedy vyžadují předchozí souhlas žalobkyně, která jej však stavebníkovi neudělila. Z žádosti stavebníka i z obou rozhodnutí správních orgánů však vyplývá, že bylo rozhodnuto pouze o zřízení jiného zdroje ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, kdy toto je podmíněno písemnou dohodou s držitelem licence pro rozvod tepelné energie. V daném případě však správní orgány schválily stavbu nového zdroje bez existence této dohody, čímž zasáhly do vlastnického práva žalobkyně na ochranu SZTE. Podotkla, že nesplnění podmínky písemné dohody je sankcionováno.
9. Dle názoru žalobkyně nemělo být řízení o vydání stavebního povolení vůbec zahájeno, neboť ve spisovém materiálu se nenachází souhlas vlastníka pozemku a stavby ve smyslu § 184a odst. 1 a odst. 2 stavebního zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitce nejasného vymezení účastenství žalobkyně uvedl, že shodnou námitku uplatnila žalobkyně již v řízení před stavebním úřadem a stavební úřad se jí v rozhodnutí dostatečně zabýval. S právním názorem stavebního úřadu se žalovaný ztotožnil i ve svém rozhodnutí a dodal, že žalobkyně byla vymezena jako vedlejší účastnice řízení a bylo s ní tak i jednáno.
11. Za nedůvodnou označil námitku, že stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích označili námitky žalobkyně jako námitky učiněné nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Zopakoval, že žalobkyně byla vedlejší účastnicí řízení, a to z důvodu umístění části technologického celku v jejím majetku na místě provádění stavby, avšak do technologie nebylo stavbou zasahováno. K námitkám uplatněným v odvolání pod body č. 1, 3, 7, 10 a

11 nepřihlížel, neboť je vyhodnotil jako námitky překračující rámec oprávnění podle § 114 odst. 1 stavebního zákona.

12. K námitce nicotnosti rozhodnutí vysvětlil, že stavební úřad v průběhu řízení zjistil, že zahájení řízení neoznámil všem známým účastníkům řízení, proto jim zaslal oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 6. 2020. Jelikož součástí oznámení byla i možnost seznámení s podklady, zaslal jej všem účastníkům řízení, tedy i těm, kterým zahájení řízení již oznámil. Konstatoval, že tímto postupem byla pouze napravena vada a nemohla být způsobena nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu.
13. Námitku žalobkyně, že stavební úřad učinil obě oznámení o zahájení stavebního řízení před tím, než stavebník podal řádnou žádost o stavební povolení včetně všech příloh a žalobkyně nemohla uplatnit námitky proti úplné žádosti, označil za nedůvodnou, neboť tvrzení žalobkyně neodpovídá skutečnosti. Popsal průběh správního řízení a uvedl, že stavební úřad od oznámení ze dne 30. 6. 2020 nezařadil do spisové složky žádný nový podklad, a žalobkyně tedy mohla uplatnit námitky k ucelené projektové dokumentaci.
14. K námitce toho, že správní orgány neaplikovaly územní energetickou koncepci, žalovaný uvedl, že námitka byla uplatněna nad rámec oprávnění žalobkyně dle § 114 odst. 1 stavebního zákona a dodal, že ochranu veřejných zájmů zajišťují příslušné dotčené správní orgány, které se ke stavbě řádně vyjádřily a neshledaly žádný konflikt stavby s územní energetickou koncepcí města Děčín.
15. Dále uvedl, že stavební úřad se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, které jednotlivě posoudil a srozumitelně své závěry zdůvodnil. Dodal, že nesouhlas s právním názorem stavebního úřadu neznamena, že k vypořádání námitek nedošlo. K nepřesnému označení stavby pak konstatoval, že z výroku rozhodnutí i z projektové dokumentace je evidentní, že cílem stavby je trvalé a konečné odpojení bytového domu od dodávek tepelné energie žalobkyní a jeho nahrazení vlastními zdroji. Nejedná se tudíž o případ dle § 77 odst. 4 energetického zákona.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení shledala napadené rozhodnutí věcně správným. Zdůraznila, že žalobní námitky jsou účelové včetně absurdní námitky nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Otázka účastnictví byla žalovaným řádně zdůvodněna s odkazem na § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž správně dovodil, že žalobkyně si ve stavebním řízení osobuje řadu námitek, které překračují rámec oprávnění žalobkyně ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, a proto k nim správně nepřihlížel. Uvedla, že před vydáním stavebního povolení byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu všem účastníkům včetně žalobkyně dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, tedy s ucelenou projektovou dokumentací, a učinit případné vyjádření k těmto podkladům rozhodnutí. Vedle toho se žalovaný řádně a dostatečně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami žalobkyně. I v tomto případě správní orgány podle osoby zúčastněné na řízení správně dovodily, že se nejedná o případ podle § 77 odst. 4 energetického zákona, tedy zřízení náhradního či jiného zdroje, jak se snaží účelově předeštit žalobkyně, nýbrž o případ uvedený v § 77 odst. 5 energetického zákona, tj. o změnu způsobu vytápění. Je tomu tak proto, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, a to konkrétně z technické zprávy, že se v daném případě jedná o zcela nový zdroj tepla, a nikoliv jen o náhradní či jiný zdroj tepla. Z toho důvodu nebylo třeba, aby stavebník ve správním řízení dokládal dohodu se žalobkyní ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Poukázala na to, že žalobkyně

pokračuje i v tomto případě v šikanózním výkonu svých práv na úseku tepelného hospodářství v Děčíně, když dlouhodobě se všemožně snaží svým odběratelům tepla, kteří usilují ukončit spolupráci se žalobkyní pro finanční nevýhodnost, toto ukončení spolupráce obstrukčně hatit.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 3. 2020 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení k předmětné stavbě. Na základě toho, že předložená žádost neobsahovala požadované náležitosti, vyzval dne 7. 4. 2020 stavební úřad stavebníka k doložení potřebných podkladů a téhož dne řízení o žádosti přerušil. Po doložení potřebných podkladů stavební úřad dne 20. 4. 2020 oznámil zahájení stavebního řízení týkající se předmětné stavby s tím, že do 10 dnů od doručení mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Dne 4. 5. 2020 byly stavebnímu úřadu doručeny námitky žalobkyně. Na základě námitek žalobkyně stavební úřad dne 6. 5. 2020 opětovně vyzval stavebníka, aby doplnil potřebné podklady a téhož dne řízení o žádosti přerušil. Dne 29. 6. 2020 bylo stavebnímu úřadu doručeno doplnění podkladů. Dne 30. 6. 2020 vydal stavební úřad oznámení o zahájení stavebního řízení s tím, že do 10 dnů od doručení mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Dne 4. 8. 2020 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MDC/82875/2020, kterým stavbu podle § 115 stavebního zákona povolil. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
21. K námitce žalobkyně, ve které namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné vypořádání se s námitkami uvedenými v odvolání proti stavebnímu povolení, soud konstatuje, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný se v rozsahu zajišťujícím přezkoumatelnost rozhodnutí zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí všemi námitkami

uplatněnými žalobkyní v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, dle které se stavební úřad nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně uvedenými v jejím podání ze dne 4. 5. 2020, nelze jí přisvědčit. Touto námitkou se žalovaný zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že se stavební úřad se všemi námitkami vypořádal, jednotlivě je posoudil a své závěry srozumitelně zdůvodnil. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje, jelikož z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že se námitkami podrobně zabýval na stranách 4 až 13 svého rozhodnutí. Neopodstatněná je též námitka žalobkyně, že žalovaný nesdělil, proč do svého rozhodnutí nezahrnul podmínky pro provedení stavby, které požadovala. K této námitce se žalovaný vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný námitku neakceptoval, neboť žalobkyně předmětnou námitku neuplatnila v řízení před stavebním úřadem, tedy námitka byla uplatněna až po koncentraci řízení. Námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů nejsou důvodné.

22. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že stavební úřad nevymezil, podle jakého ustanovení stavebního zákona byla účastníkem řízení. Podle § 109 písm. d) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena.
23. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitky; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
24. Podle § 114 odst. 2 téhož zákona se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území.
25. Podle § 77 odst. 4 energetického zákona může odběratel tepelné energie zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz, teplotonosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie.
26. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.

27. Lze přisvědčit žalobkyni v tom, že stavební úřad pochybil, když výslovně neuvedl konkrétní ustanovení, podle kterého byla žalobkyně účastníkem řízení. Soud však konstatuje, že na straně 5 stavebního povolení stavební úřad uvedl, že stanovil okruh účastníků stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona, neboť účastenství žalobkyně dovodil „z důvodu existence zařízení v jejím vlastnictví v předmětném domě a z důvodu jeho dotčení.“ Na straně 11 pak dále uvedl, že žalobkyně „je účastníkem pouze z titulu možného přímého dotčení jejích věcných práv k soustavě v jejím vlastnictví.“ Z výše uvedeného lze tedy dovodit, že stavební úřad jednal s žalobkyní jako s účastníkem řízení dle § 109 písm. d) stavebního zákona. Tomu odpovídá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je také vlastník či provozovatel SZTE v obdobných případech účastníkem stavebního řízení dle § 109 písm. d) stavebního zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 5 As 274/2019–35, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014–59, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016–30, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018–37, nebo rozsudek zdejšího soudu ve věci žalobkyně ze dne 5. 5. 2021, č. j. 15 A 165/2018–50). V návaznosti na výše uvedené se soud neztotožnil s názorem stavebního úřadu a žalovaného, že žalobkyně byla účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy tzv. vedlejší účastníkem řízení. Z § 112 odst. 1 stavebního zákona totiž vyplývá, že účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 109 písm. a) až d) stavebního zákona. Tyto vady však neměly vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož s žalobkyní bylo jednáno jako s účastníkem řízení a nebyla porušena žádná její práva. Soud proto v popsaném pochybení stavebního úřadu neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
28. K námitce nedostatečného poučení žalobkyně dle § 114 odst. 1 stavebního zákona soud předně konstatuje, že poučení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, které bylo uvedeno v obou oznámeních o zahájení řízení, bylo neúplné, neboť v něm byla uvedena toliko citace věty první § 114 odst. 1 stavebního zákona, a v poučení tak nebyly citovány věta druhá a třetí daného ustanovení. Chybějící poučení o nepřípustnosti určitých námitek však nemá za následek jejich přípustnost a následnou povinnost stavebního úřadu se těmito námitkami věcně zabývat. Stavební úřad tedy pochybil, jestliže v oznámení o zahájení řízení necitoval úplné znění § 114 odst. 1 stavebního zákona. Nicméně toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož žalobkyně ve stavebním řízení mohla uplatnit - a také uplatnila - veškeré námitky, a nijak tedy nebyla zkrácena na svých právech. Některé z námitek žalobkyně pak byly pouze vyhodnoceny jako námitky uplatněné nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona.
29. K namítané absenci poučení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona soud uvádí, že toto ustanovení se vztahuje na situace, kdy stavebnímu řízení předcházelo územní řízení. V projednávaném případě se jednalo o změnu dokončené stavby dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, tedy o stavební úpravu, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Podle § 79 odst. 5 stavebního zákona přitom rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují stavební úpravy a udržovací práce. Ze správního spisu je zřejmé, že územní řízení v projednávané věci neproběhlo a ani jej zákon nevyžadoval, proto žalobkyně nemusela být poučena dle § 114 odst. 2 stavebního zákona. Tato námitka tak není důvodná.
30. Dále se soud zabýval námitkou týkající se skutečnosti, že stavební úřad zahájil řízení o žádosti stavebníka oznámením ze dne 20. 4. 2022 a ke stejné žádosti stavebníka zahájil oznámením ze dne 30. 6. 2020 druhé řízení pod stejnou spisovou značkou. Soud předně uvádí, že podle § 44 odst. 2 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost

nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. K zahájení řízení tak dochází ze zákona, není k tomu třeba žádného dalšího úkonu. Ze správního spisu je zřejmé, že žádost o stavební povolení byla stavebnímu úřadu doručena dne 30. 3. 2020, a tímto dnem tedy bylo předmětné řízení zahájeno. Oznámení o zahájení řízení má pouze informativní povahu ve vztahu k dalším účastníkům řízení a nedochází jím k zahájení řízení. Soud dále podotýká, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 4. 2020 a 30. 6. 2020 je shodně uvedeno, že dané řízení bylo zahájeno podáním žádosti stavebníka o stavební povolení ze dne 30. 3. 2020. Z toho je dle soudu zřejmé, že se jedná stále o jedno a to samé řízení, v němž bylo vydáno jedno stavební povolení. Dále je nutné zdůraznit, že oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 6. 2020 stavební úřad vyhotovil z toho důvodu, aby uvědomil o daném řízení i účastníky řízení, kterým zahájení řízení neoznámil v předchozím oznámení ze dne 20. 4. 2020. Skutečnost, že stavební úřad vyhotovil ve věci dvě oznámení o zahájení řízení, neměla vliv na samotné zahájení řízení a to, že se jednalo o pouze o jedno řízení. Ani tímto postupem nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně, natož aby tento postup způsoboval nicotnost rozhodnutí správních orgánů. Předmětná námitka tedy není důvodná.

31. K žalobkyní namítané nemožnosti uplatnit námitky proti úplné žádosti o stavební povolení soud uvádí, že k poslednímu doplnění podkladů ze strany stavebníka došlo dne 29. 6. 2020. Následujícího dne zaslal stavební úřad oznámení o zahájení řízení všem jemu známým účastníkům řízení. V tomto oznámení bylo současně uvedeno, že *„[d]otčené orgány mohou uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy a seznámit se s podklady rozhodnutí do 10 dnů od doručení tohoto oznámení. K později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.“* Z doručanky založené ve správním spise vyplývá, že žalobkyni bylo toto oznámení doručeno prostřednictvím datové schránky dne 1. 7. 2020. Do okamžiku vydání stavebního povolení ze dne 4. 8. 2020 nebyl správní spis doplněn o žádné další podklady, a žalobkyně se tudíž mohla vyjádřit k úplné žádosti obsahující veškeré podklady. Dle soudu oznámením ze dne 30. 6. 2020 byla žalobkyně dostatečně poučena o právu seznámit se s poklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Soud dále podotýká, že je pravdou, že ve stavebním povolení je na straně 3 uvedeno, že stavebník žádost doplnil dne 14. 7. 2020. Stavební úřad konkrétně uvedl: *„Vzhledem ke skutečnosti, že žádost nebyla úplná a nebyla doložena všemi podklady a stanovisky potřebnými pro její řádné posouzení, byl stavebník dne 07.04.2020 vyzván k doplnění žádosti a řízení bylo usnesením z téhož dne přerušeno. Stavebník žádost doplnil dne 14.07.2020. Stavební úřad dne 20.04.2020 oznámit zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům.“* Z kontextu celé části odůvodnění, ve které se stavební úřad věnoval shrnutí dosavadního průběhu správního řízení, a dále především z časové posloupnosti je zřejmé, že se jedná o chybně uvedené datum. Rovněž ze správního spisu vyplývá, že předmětné doplnění bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 17. 4. 2020. Jedná se tedy o zjevnou nesprávnost v psaní (chybně uvedené datum), která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené soud námitku nemožnosti uplatnit námitky k úplné žádosti o stavební povolení a chybějícího poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu shledal nedůvodnou.
32. Dále se soud zabýval otázkou postavení žalobkyně v posuzovaném správním řízení a rozsahem námitek, které byla oprávněna v žalobě proti napadenému rozhodnutí namítat. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010, rozsah žalobních námitek je determinován postavením žalobkyně ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství ve stavebním řízení, respektive tím, jaká její veřejná subjektivní

práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Z § 114 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že účastník řízení podle § 109 stavebního zákona není oprávněn vznášet jakékoliv námitky, ale jen takové, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících jeho účastenství ve stavebním řízení.

33. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že provozovatel, resp. vlastník SZTE, může vznášet námitky jen z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva, nicméně nepřísluší mu námitky na ochranu veřejného zájmu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27). Soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit. Ve smyslu uvedeného soud dospěl k závěru, že se v případě námitky žalobkyně, že správní orgány neaplikovaly řádně územní energetickou koncepci statutárního města Děčín z prosince 2004, jedná o námitku, ke které žalobkyně nebyla v předmětném stavebním řízení oprávněna, a správní orgány k ní tudíž vůbec nemusely přihlížet. Soud považuje za vhodné poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, podle něhož *„[j]ak rozsah práv účastníků stavebního řízení, tak zejména celá koncepce správního soudnictví, je zákonodárcem založena na ochraně subjektivních práv dotčených osob. V tomto směru krajský soud dospěl ke správnému závěru, že namítaný rozpor s energetickou koncepcí nemá spojitost s právy, kterých se může stěžovatelka jako účastník řízení dovolávat.“*
34. Ve vztahu k nepřesnému označení stavby, které žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že stavební úřad nepostavil najisto, zda se jedná o výstavbu zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo dle § 77 odst. 5 téhož zákona, se soud nejprve zabýval rozdílem mezi těmito dvěma ustanoveními.
35. K rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura uvádí: *„Odlišnost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozováním jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky zničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.“* (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol. Energetický zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 1805 s.).

36. Námitku o tom, že stavební úřad nepostavil najisto, zda se jedná o výstavbu zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo dle § 77 odst. 5 téhož zákon, uplatnila žalobkyně i v námitkách ve stavebním řízení, na základě čehož nechal stavební úřad žádost o stavební povolení doplnit. Stavebník poté doplnil projektovou dokumentaci o dodatek č. 1, ze kterého je zřejmé, že dojde k odpojení od rozvodného tepelného zařízení. Skutečnost, že stavba bude od SZTE odpojena, je seznatelná i z výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu, kde je uvedeno že „[s]loučástí stavby bude odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií ve vlastnictví společnosti Termo Děčín a.s.“ Jak vyplývá i z výše citované odborné literatury, odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se tedy o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Pro požadovanou stavbu tedy podmínka písemné dohody mezi žalobkyní a stavebníkem nebyla podmínkou povolení stavby. Námitka tak není důvodná.
37. Následně soud přistoupil k vypořádání námitky absence souhlasu dle § 184a stavebního zákona. Souhlasem vlastníka v řízení o žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, ve kterém dospěl k závěru, že „*souhlas společenství vlastníků dle § 184a stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 k žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví je udílen osobou oprávněnou jednat za společenství vlastníků. Je-li žadatelem o stavební povolení společenství vlastníků, není třeba, aby podle § 184a odst. 2 stavebního zákona současně vyznačovalo svůj souhlas se stavebním záměrem na situačním výkresu dokumentace nebo projektové dokumentace.*“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za příslušný i v nyní projednávané věci. Žádost o stavební povolení předmětné stavby podal stavebník prostřednictvím zástupce, konkrétně společnosti KUFI INT, s. r. o. Součástí této žádosti byla plná moc, kterou za stavebníka udělili předseda výboru společenství a člen výboru. Součástí žádosti stavebníka byl i zápis ze shromáždění společenství vlastníků ze dne 27. 11. 2019, na kterém byla schválena „*změna způsobu vytápění – instalace TČ a odpojení od CZT*“. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že souhlas s provedením stavby byl udělen společenstvím vlastníků jednotek prostřednictvím osoby oprávněné za společenství jednat a rovněž vyplývá i ze zápisu ze shromáždění vlastníků jednotek. Tato námitka tedy není důvodná.
38. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích včas uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
40. Soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. prosince 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu